SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 2. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 19 Januari 1909. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 29 Årg.

Engelbert Humperdinck.

I vår tid, då de veristiska och hypertragiska musikdramerna med sin öronbedöfvande, kakofoniskt dissonansmättade musik, tycks vilja eröfra operascenen — och publikens smak, är det för en hvar som älskar verkligt skön musik en hög och ädel njutning att få höra ett operaverk sådant som Humperdincks »Hans och Greta», hvilket nu efter sjuårig hvila återupptagits på Kungl. teatern. Det skedde nästan under skylten af en »barnföreställning», efterföljdt, som sagospelet blef, af en »Dockfé»-pantomim, med rörliga dockor och leksaker i bländande utstyrsel. Men Humperdincks »saga» kan njutas af hvarje ålder, som har sinne för det naiva barnlifvet, och tonsättningen till den med sin tjusande samt för handlingen så träffande musik är ett mästerverk, melodisk utan trivialitet och med en instrumentation diskret och fängslande, ehuru hålen i den nyare stil, som så ofta urartar till extravaganser. Pantomimballettens musik visade tillräckligt hur himmelshögt Humperdincks står öfver danskomponistens. Handlingen i »Hans och Greta» är ju mycket enkel. Vi finna de båda barnen om 10 och 12 år ensamma i kvastbindarens torftiga stuga. Far och mor äro borta, de skola hvar för sig arbeta men det blir lek och nöje i stället. När nu modern i hast kommer hem blir hon förargad och kör ut barnen på kvällen att plocka smultron i skogen. Fadern hemkommer trallande och glad, han har förtjänt bra med

Engelbert Humperdinck

Signe Rappe
som Elsa i »Lohengrin»

Bror Pettersson-Persfelt

pängar och köpt åtskilligt godt till mor och barnen. Då han får höra att de skickats ut i skogen blir han ängslig och talar om den förskräckliga »pepparkakshäxan» som lär locka barn till sig och förgöra dem. Föräldrarna skynda nu ut att uppsöka barnen. I andra akten se vi dessa i skogen, där de leka med hvarandra. Men det mörknar allt mer och irrbloss från träden förskräcka dem. De gå att hvila på en liten kulle. »Sandman» inträder och strör sömnen öfver deras ögonlock. Det ljusnar. På en trappa från himlen ned till jorden stiga englar ned som sluta en krets kring dem. Då de aflägsnat sig börjar dagen bryta in. »Daggman» väcker dem med daggstänk öfver ögonen, och sedan skogens dimma skingrats, befinna de sig till sin förvåning och förtjusning vid en stuga med tak och väggar bestående af bara pepparkakor. Det är »pepparkakshäxans» bostad.

Barnen bryta stycken ur stugan och moja sig. Så kommer den förfärliga hexan fram utan att dock förskrämma barnen. Hon tänder sin ugn och vill i den förvandla barnen till pepparkakor, men då den sluga Greta låtsar sig ej veta hur hon skall komma in i ugnen böjer sig hexan för att visa hur det skall gå till och knuffas så in i ugnen af barnen, som stänga luckan och fröjda sig öfver i sin räddning. Förtrollningen är bruten. De till pepparkaksfigurer förvandlade röfvade barnen, bildande en inhägnad till stugan, blifva lefvande och dansa en ringdans kring Hans och Greta. Deras far och mor träda in, jublande öfver att ha återfunnit sina barn. Ugnen öppnas och hexan drages fram därur i form af en pepparkaksgumma, kring hvilken barnen dansa. Det hela slutas med en from tacksamhets-hymn i kör af föräldrarna och barnskaran.

Humperdincks musik till denna handling är högst karaktäristisk och målande såväl när det gäller det rustika föräldraparets gräl som barnens naiva samspråk och lek. Härlig är musiken i andra aktens början med Gretas visa, lekduon vid smultronmatningen, Sandmans och Daggmans samt englakörens framträdande, m. m.

Detta sagospel har funnit väg till de flesta operascener, och då det för fem år sedan först uppfördes på Costanzi-teatern i Rom, blef den närvarande komponisten mycket firad.

* * *

I mars år 1880 vandrade en ung konstnär vid godt mod och rik på förhoppningar från Neapel till den härligt belägna villa d'Angri der Richard Wagner med familj då uppehöll sig. Understödd af de bästa rekommendationer ville han presentera sig för mästaren. Den vakthållande Cerberus förklarade emellertid att »herrn» tog inte emot, och — nedstämd begaf sig den i sina förhoppningar bedragne konstnären på återvägen, sedan han lämnat sitt kort. Denne var Engelbert Humperdinck. Men redan efter ett par minuter kom tjänaren skyndande till honom med det besked, att »herrn» önskade tala med honom. Hvem var gladare än Humperdinck!

Snart stod han inför Richard Wagner, som på det vänligaste mottog den unge konstnären och noga underrättade sig om hans studier och lefnadsmål. Han skildrade sin ungdoms tid och berättade, att hans far (som varit gymnasiilärare i Siegburg) låtit honom undervisas ej blott i vanliga bidningsämnen utan äfven i musik, att han efter afgångsexamen ett halft år arbetat i byggnadsfacket men sedan på Hillers råd inträdde uti musikskolan i Köln, där han hufvudsakligen under denne mästares ledning studerade kompositionsläran. Han berättade vidare, att han efter afslutade studier i Köln tillerkändes Mozartstiftelsens pris i Frankfurt am Main och såsom dess stipendiat på Hillers rekommendation begaf sig till Franz Lachner i München, där han åtnjöt dennes privata undervisning. Han besökte dessutom under två år musikademien därstädes, under hvilken tid han ej blott gjorde flitiga studier i kontrapunkten för Rheinberger utan också fick tillfälle till praktiska öfningar i dirigerande, till åhörande af goda operor och konserter samt äfven till utförande af egna kompositioner, bland hvilka två, en »Humoresk» för orkester och körballaden »Wallfahrt nach Kevlaar», inbringade honom Mendelssohnpriset, ett resestipendium till Italien, der han nu gjorde bekantskap med Richard Wagner.

Denne hade uppmärksamt lyssnat på Humperdincks berättelse och uppmanade honom att dagligen komma till Villa d'Angri för att sällskapa med honom i förtroligt tankeutbyte.

Under de följande veckorna var också Humperdinck en trägen och sedd gäst därstädes, och när den 22 maj, på diktarkomponistens födelsedag, i den husliga kretsen några scener ur »Parsifal» första gången proberades, så öfvertog Humperdinck en »riddares» roll. Gerna erinrar han sig än denna egendomliga première och det mäktiga intryck den gjorde på alla deltagarne, ehuruväl man endast hade att tillgå en flygel i stället för orkester. Samma dag inbjöd Wagner den nitiske konstnären att flytta öfver till Bayreuth för att vara behjälplig med förberedelserna till den första »Parsifal»-representationen; men först skulle han utföra en kopia af partituret. »Ni får inte ta' illa upp denna begäran» — urskuldade sig Wagner —, »ha icke fordom Italiens berömdaste målare begynt med 'färgrifningens' konst!»

Humperdinck biföll med förtjusning och begaf sig under de följande åren till Bayreuth för att arbeta där efter mästarens anvisning. Det lyckades honom att ur därvarande folkskolor samla ihop en gosskör, som af honom förträffligt inöfvad medverkade vid sommarföreställningarne 1882. Och när tiden för första »Parsifal»-uppförandet var förbi, öfverlämnade Wagner åt honom partituret till denna hans sista skapelse såsom ett minne däraf.

Kungl. konstakademien i Berlin hade 1891 förlänat den unge komponisten Humperdinck Meyerbeerstiftelsens pris af 4,500 mark för insända tonsättningar, en orkesteruvertyr »Zug der Dionysos», en dramatisk kantat »Die Fischerin» och en åttastämmig vokalfuga mad tre tema för två körer, och såsom dess stipendiat besökte han Frankrike, Italien och Spanien samt fick i Paris genom rekommendation af Liszt göra bekantskap med betydande musikaliska storheter och musikinstitut därstädes. Där öfverraskade honom en kallelse från Richard Wagner till Venedig, hvarest denne då vistades. Ett mästarens ungdomsverk, C dur-symfonien, hade framletats och skulle uppföras. Lyceet »Benedetto Marcello» hade ställt sin orkester till förfogande, och åt Humperdinck, som skyndat hörsamma kallelsen, anförtroddes ledningen af densamma. Wagner hade ej förgätit sin omtyckta medarbetare och föreslagit honom till ledare för nämnda musikinstitut; säkert skulle han ock ha genomdrifvit hans utnämnande, om icke plötsligen politiskt trassel kommit emellan, som gjorde om intet såväl uppförandet af symfonien som anställandet af en tysk konstnär. Och strax därefter dog Wagner.

Under påföljande år medverkade Humperdinck såväl vid festplatsen i Bayreuth som vid konungaföreställningarne af »Parsifal» i München men var därjämte alltid sysselsatt med egna musikaliska kompositioner och med bearbetning af musikverk. Om hösten 1885 begaf han sig till Barcelona, dit han kallades för att efter tyskt mönster ombilda Liceo-konservatoriet och leda dess konserter. Men de genuint spanska förhållandena på platsen nödgade honom att redan sommaren 1886 utbyta denna befattning mot en liknande vid konservatoriet i Köln. År 1887 lämnade han äfven denna för att tillträda ett engagement hos förläggarefirman Schott i Mainz i och för utgifvande af äldre verk. Han tog först i tu med en dramatisk-musikalisk omarbetning af Aubers »Bronshästen» (»Le cheval de bronce»), hvilken opera i denna nya gestalt först uppfördes den 10 november 1889 i Karlsruhe och sedan på andra större scener med god framgång. Under sitt vistande i Mainz fick han äfven en intressant lärjunge — Siegfried Wagner.

Från 1890 tillhörde Humperdinck lärarekollegiet vid Hoch'ska konservatoriet i Frankfurt am Main, där han undervisade i partituspelning och instrumentation.

Det är bekant att en syster till

Humperdinck, fru Adelheid Wette, gift med läkaren och skrifställaren dr Wette i Köln och själf utrustad med skaldegåfva, skref ett litet teaterstycke, som var ämnadt till att framställas af barn för ett barnauditorium. Hon sökte i den tyska sagoskatten ett passande ämne och valde berättelsen om »Hans och Greta».

När fru Wette fått sagan omsatt i prydliga rim skulle »onkel Engelbert» sätta musik till sångerna. När han då nedskref noterna, kom han på den lyckliga tanken, att det dock var skada att blott och bart för barnkammaren bearbeta ett sådant ämne från den inhemska sagan; det skulle, menade han, äfven lämpa sig för stora, allvarliga barn, om texten gjordes sceniskt verksam och musiken utbildades till högre schwung. Han hade funnit att tiden var inne att träda upp emot den moderna realismen och de importerade missbildningarne af densamma och att genom återgången till en sund och enkel naturlighet under påverkan af den stil och formbehandling, som Wagner infört, bilda en ny æra för den tyska operadikten. Med detta bestämda mål för ögonen och i medvetande om sin förmåga gick Humperdinck till verket, och han måtte på förhand ha varit säker på sin sak; den stora framgång, som »Hans och Greta» vunnit, kunde han dock knappast ha drömt sig! Från första uppförandet i Weimar — München intill nu, har hans sagoopera gått öfver nästan alla Tysklands stora scener och gjort Humperdincks namn populärt.

Engelbert Humperdinck är född den 1 sept. 1854 i Siegburg a. Rhein, tre mil sydost om Köln, där han sedan blef lärjunge vid konservatoriet. År 1876 blef han Mozart-stipendiat och som sådan vann han inträde vid Kgl. musikhögskolan i München. Därefter erhöll han 1879 Mendelssohn-stipendiet och som innehafvare däraf uppehöll han sig i Italien till 1881, då han blef Meyerbeer-stipendiat. Från 1885 till 1886 var Humperdinck lärare vid konservatoriet i Barcellona, lefde sedan i Köln och Mainz, blef 1890 anställd vid Hoch'ska konservatoriet i Frankfurt a. M. samt erhöll 1896 titel af Kgl. preussisk professor. Emellertid ville han uteslutande egna sig åt komposition och slog sig därföre i ro i Boppard a. Rh. Därifrån kallades han 1900 till Berlin, utnämnd till medlem af Kgl. konstakademiens senat och till föreståndare för en mönsterskola för komposition.

Af Humperdincks kompositioner blef vo tidigast bekanta kör-balladen *Das Glück von Edenhall* och *Die Wallfahrt nach Kevlaar*, men det var först med sagospelet *Hans och Greta* som han slog igenom och gjorde sig berömd. Detta sagospel uppfördes första gången den 23 dec. 1893 i Weimar och gjorde stor lycka. Han har i detsamma mästerligt användt och behandlat flera förtjusande, särskildt i Westfalen allbekanta barnsånger. Hans följande verk för scenen, melodramen *Die Königskinder* (1896) och *Die sieben Gänzlein* väckte mindre intresse, ehuru välvilligt mottagna såsom af kompositören till »Hans och Greta». Samma var förhållandet med hans *Dornröschen*. (Frankfurt a. M. 1902).

Humperdinck är ingen snabbskrifvare; långsamt mognar för honom skapelserna, samvetsgrannt ger han alltid sitt bästa. Det var därför med spänd väntan man mottog underrättelsen att i början af 1905 en ny opera af honom skulle gå öfver Kgl. operascenen i Berlin. Man visste att han länge haft densamma under arbete och fick nu veta att det var en stor helaftonsopera, ej såsom hans föregående tillhörande sagospelets utan den komiska operans område, och titeln var *Heirath wider Willen*. Vid midten af april ägde också premiären rum. Libretton hade Humperdinck själf författat och därvid haft till medarbetare sin fru, ämnet är lånadt från den äldre Dumas' bekanta lustspel »Demoiselles de Saint-Cyr», redan 1860 uppfördt här i Stockholm under titeln »Pensionärerna från Saint Cyr». Om Humperdincks nya opera berättas att det var Richard Strauss »som väckte det svåra partituret till lif» och att den gjorde ett mycket sympatiskt intryck samt mottogs af publiken »om ej entusiastiskt dock med hjärtlig glädje». En recension öfver operan slutar med följande ord: »Af alla noviteter på sista året har »Heirath wider Willen» visat sig som den bästa och mest tillfredsställande. I en tid som ej med förkärlek vänder sig till den gladare genren, och naturlig känsla har detta verk symptomisk betydelse och skall genom sin finhet samt sina eminent konstnärliga kvaliteter i utarbetandet ha en betryggad plats i operalitteraturen.»

Af Humperdincks öfriga kompositioner, några sånger och pianostycken oberäknade, må äfven nämnas hans för musikfesten i Leeds 1898 skrifna *Maurische Rhapsodie*, som där vann betydande framgång.

Signe Rappe

som Elsa i »Lohengrin».

Sedan vi vid början af fröken Rappes gästspel här på kgl. teatern meddelade hennes bild som Salome, den första gästrollen hon utförde härstädes, ha vi nu fått tillfälle att framställa den behagliga och talangfulla konstnärinnan i hennes tredje gästroll, Elsa i »Lohengrin». Bilden visar oss, såsom man ser, icke den drömmande, förkrossade furstinnan utan den efter befrielsen genom sin hjälte lyckliga bruden till Lohengrin. Anmärkas må att på det för öfrigt lyckade porträttet i fotografering håret framträder mörkt i stället för, som det i verklighet var, ljust. Om fröken Rappes gästspel och de roller hon här utfört ha vi förut, senast i förra numret, yttrat oss.

Fotografien är, jämte ett par Margareta-bilder från detta gästspel, ifrån F. Flodins atelier, Norrmalmstorg.

Bror Pettersson-Persfelt.

Vår bekante violoncell-artist Bror Pettersson, hvilken sedan förra året lagt namnet Persfelt till sitt egentliga tillnamn, hvilket man vet är så allmänt, har äfven under julferierna gästat fädernestaden och här konserterat. Ledigheten från sin lärarebefattning i den finska hufvudstaden begagnar han gärna för vistelse i hemlandet och förra sommaren konserterade han flerstädes i vårt land. Då det är första gången vi nu meddela ett porträtt af konstnären må vi också här låta det åtföljas af några biografiska notiser.

Bror Pettersson-Persfelt är född i Stockholm 1881. Efter att vid vårt konservatorium ha studerat musik och specielt violoncellspelet för dess utmärkte lärare i detta ämne Anton Andersen, lämnade han läroverket 1901, men hade dessförinnan haft anställning som violoncellist i hofkapellet. För ytterligare studier begaf sig Bror Pettersson till Frankfurt a. M., der han i sitt fack ytterligare utvecklade sig under ledning af den utmärkte violoncellmästaren Hugo Becker, bekant här från sitt konserterande på kgl. operan i okt. 1905, samt äfven för den gamle violoncellvirtuosen Bernhard Cossmann, också denne lärare vid Hoch'ska konservatoriet i Frankfurt såsom den 40 år yngre Becker. Under denna studietid innehade hr Pettersson v. Beskowska stipendiet 1901 och 1902 samt fick 1903 Jenny Lind-stipendiet. Under 1904 åtnjöt han Frankfurt a. M.:s stadsstipendium, 1000 mark, samt fri-plats vid konservatoriet. Hösten 1904 blef han anställd som violoncell-lärare vid konservatoriet i Offenbach a. M. och hösten därpå vid Musikinstitutet i Helsingfors, der han, som sagdt fortfarande tjänstgör.

Vid konserter i Tyskland likasom i Finland och annorstädes har konstnären vunnit stort bifall för tekniskt mästerskap och smakfullt föredrag.

Från Romas horizont.

II.

Coréa-konserterna.

Beethovens IX: de symfoni.

I jämförelse med Italiens andra större operascener begynner »Teatro Costanzi» sent sin »stagione di carnevale-quarésima», enligt häfdvunnen plägsed först den 26 december, medan »S. Carlo» i Napoli i år den 8 dennes inledt sin säsong med allra första uppförandet därstädes af Götterdämmerung, hvilken under ledning af Giuséppe Martucci*, inscenerad af München-operans regissör Fuchs — förut en af densammas mest framstående bassångare — samt med så ypperliga Wagner-konstnärer som Félia Litvinne och Giuséppe Borgatti i hufvudpartierna erhöll en alltigenom värdig och anslående interpretation, om än Bayreuth-mästarens väldiga musikdrama ej fullt kunde senteras af en ännu med »Siegfried» obekant publik. Ungefär åtta dagar före den stora romerska operasäsongens början vidtogo »Carlo Felice» i Génova, »Régio» i Torino och »Scala» i Milano, de båda förra — liksom »Costanzi» och, samtidigt med denna teater, »Sociale» i Mantova samt, redan i början af oktober, »Comunale» i Bologna — med Walküre, hvaremot den senare gjorde ett undantag från numera vedertagen kutym att »öppna balen» med någon af Wagners skapelser, genom att ur oförtjänt glömska framdraga Vestalen, Spontinis något mer än sekelgamla mästerverk.

* *
*

En verklig lucka i Romas musiklif har emellertid nu utfyllts, i det att de till en betydande faktor i detsamma vordna, af oss förut omtalade orkesterkonserterna i »Anfiteatro Coréa», hvilka under denna säsong torde kunna påräkna ännu större popularitet genom att inrymma mera plats än hittills åt den vokala musiken, från början af december åter med sina harmonier** uppfyllt kejsar Augustus' ärevördiga mausolé. Af de sex tills dato gifna, dirigerade af den från senaste »stagione» välbekanta tyske kapellmästaren Carl Panzner, hafva de fyra första haft till uppgift att i historisk följd tolka representativa instrumentalkompositioner af de viktigaste musikskolorna. Med hänsyn till den universella karaktären af tonernas språk torde redan lämpligheten af en dylik på nationalitet baserad indelning kunna ifrågasättas. Mot valet af de särskilda numren å de i sin helhet särdeles intressanta konserterna kan ock åtskilligt invändas.

Sålunda saknade man å den italienska — för hvilken det för öfrigt föreföll nästan som ett förödmjukande fattigdomsbevis att ej prestera en »inhemsk» dirigent —, som af klassiska saker upptog kompositioner af Corelli († 1713) och Scarlatti († 1725) samt förspelen till Leonardos († 1746) oratorium »Sant' Elena al Calvario» och Spontinis († 1851) opera »Fernando Cortez» jämte ett potpourri af Cimarosas († 1801) buffa »Il matrimonio segreto», af nyare arbeten Sgambatis förträffliga symfoni n:o 1, Martuccis utsökta »Notturno» och den pompösa triumfmarschen i Mancinellis musikdram »Cleopatra», själfva Rossini, hvars geniala opera »La gazza ladra» med glans figurerat å föregående konserters program. Å den tyska presenterades de germaniska musikkolosserna Bach, Händel och Haydn, följda af Mozart med »Jupiter»-symfonien och Beethoven med »Leonora»-uvertyren n:o 3, men hvarken Gluck, Weber eller Wagner, att ej tala om Schumann och Schubert, tyckas befunnits värdiga. Såsom den franska skolans representanter voro utvalde Rameau, Méhul med »Joseph»-uvertyren, Berlioz med sylfiddansen och Rakoczymarschen i »Damnation de Faust» samt Bizet med »L' Arlésienne's» första »suite», Délibes med ett par rätt banala nummer ur baletten »Sylvia» och Saint Saëns med sin »Dance macabre», en af Frankrikes störste samtida musikers äldsta och mindre betydande verk — hvars egenskap af karaktäristisk tonmålning här mindre kunde komma till sin rätt, på grund af att »Coréa»-orkestern ej är i besittning af någon xylofon, det träinstrument, hvilket just framkallar sensationen af en hop dansande skelett —, däremot ingen af bemälde skolas visserligen ej talrika, men framstående symfonister; både Reyer, Dukas och Debussy lyste med sin frånvaro! Den rysk-skandinaviska konserten hade att uppvisa namnen Glinka, med förspelet till operan »Ruslan och Ludmilla», Borodin, med denne Rysslands väl mest snillrike komponists suggestivt pittoreska »Stepp-scen», och Tchaikowsky, med den imposanta, om än alltför hybrida »1812»-uvertyren, samt Gade, Grieg och Svendsen, den sistnämnde företrädd af hans präktiga »Carneval å Paris», men utelämnat en Glazounow och Rimsky-Korsakow; för öfrigt nonchalerades fullständigt såväl de czekiska mästarna Dvorak och Smetana som hvad Sverige kunde haft att erbjuda.

* *
*

En den syperbaste afslutning å den Panznerska konsertserien bildade Beethovens nionde och sista symfoni, i hvilken denne gifvit uppslaget till att rikta den symfoniska dikten med vokal musik, hvartill orden äro hämtade från Schillers härliga ode »An die Freude», här återgifvet i »Mefistofeles'« skapare Boitos välklingande italienska bearbetning. Få tonsättningar hafva blifvit till den grad omdebatterade och kommenterade som detta Beethovens ej mindre grandiosa och af melodisk skönhet mättade, än filosofiskt djupsinniga »chef d'oeuvre», i främsta rummet af den lyriska konstens störste heroer efter honom, Berlioz och Wagner, hvilka blickade upp till detsamma med en rent af religiös vördnad, såsom bäst framgår af, att den förre bland annat anmärkt, det dess upphofsman efter afslutandet af ett dylikt opus med fog kunde hafva yttrat: »nu må döden komma, mitt värf är fullbordadt», samt att den senare till och med förklarat den nionde symfonien vara »ett mänsklighetens evangelium».

Här är ej platsen för en närmare analys, allenast må framhållas, att den hela sitt lif i en smärtans afgrund ensam och stolt försmäktande Beethovens lefnadsdröm var att besjunga glädjen, af hvars kamp i vårt inre med det fiendtliga ödet första satsen, »allegro», utgör en storslagen målning; andra afdelningen ett högst liffullt »scherzo», verkar formligen hänryckande trots den ideliga upprepningen af det på allenast tre noter baserade grundmotivet*, för att i tredje satsen, »adagio», lämna rum för verkligt himlaborna, af lycksalighet uppfyllda harmonier. Först i finalen, »presto», där arbetet uppnår sin höjdpunkt samt antager rent litaniskt djärfva och mäktiga dimensioner, värdiga en musikens Michel-Angiolo, gör det vokala elementet sitt inträde, sedan orkestern repeterat föregående afdelningars förnämsta motiv. Den för kvartett och kör komponerade, af en hardt när bakkanalisk fröjd genomströmmade hymnen, ett hejdlöst jublande fästkväde för att fira glädjens slutliga triumf, erhåller ett välgörande afbrott genom en majestätisk koral af semi-religiös karaktär samt en estatisk lofsång till »himlarnas konung och kärlekens gud».

I fråga om utförandet af de under Panzners ledning gifna konserterna må blott anmärkas, att den af förträffliga krafter sammansatta orkestern redan efter den första uppnått en hög grad af helgjutenhet, men att den på ett tjugutal år ej i Roma hörda nionde symfonien, som i förhållande till de oerhörda kraf, den ställer icke minst på de sjungande, fått en alldeles otillräcklig inöfning, först vid reprisen å sista konserten, då den af S. Cecilia»-elever bestående damkören väsentligt vunnit i fägring genom addition af ett antal »voix blanches» (gossröster), erhöll en tillnärmelsevis adeqvat tolkning. Ett kardinalfel af dirigenten var hans försummelse att afhjälpa den brist på jämnvikt mellan de enskilda instrumenten, som utmärker den nionde i högre grad än någon af den till sist stendöfve mästarens öfriga symfonier.

Anteros.

---

* Napolitanska musikkonservatoriets diriktör och sjelf utmärkt tonsättare; jemför nedan äfvenså föregående korrespondenser

** Dessa störas allt jemt på helgdags eftermiddagarna i hög grad genom S. Carlo-kyrkans af oss förut anmärkta klockringning. Också bröt oviljan häröfver nyligen lös i form af en häftig oponionsyttring mot »municipios» (rådhusets) i sin loge tronande högre tjenstemän, om med någon verkan, får framtiden utvisa,

* Också lär Rossini sagt att han ej visste något skönare än detta "scherzo", och att han sjelf ej kunde åtsadkomma maken,

P. S. 6 januari 1909.

Framför allt, tack vare den enkom för »Valkyrian» hitkallade, jämväl vid Bayreuth-festspelen verksamme badensiske hofkapellmästaren Michael Ballings öfverlägsna ledning, gestaltade sig invigningsföreställningen å »Costanzi» till en sannskyldig mönsterrepresentation. Vid sidan af de hvar i sin stad utmärkta Esmeralda Pucci- Sieglinde, Guido Vaccari- Siegmund, samt Carl Walter- Wotan och Berardo Berardi- Hunding — tvenne sällsynt präktige bassångare, den förre af tysk origin, men född i Egypten, den senare elev af den bäste möjlige italienske »maestro», Antonio Cotogni* — etc., framstod Saloméa Kruscenischi* såsom en rent af idealisk Brünhilde. På grund af den för Italiens teatrar öfverhufvud utmärkande planlösheten i deras arbete, aggraverad genom flerfaldiga indispositioner bland solisterna, har den nye direktören, operakompositören Giacomo Orefice, på nu närmare ett par veckor, ej lyckats åvägabringa mer än några få produktioner af den Wagnerska musikdramen.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

Jan. 1, 3, 6, 11 *Värmländingarne* (matiné).
1, 4, Hallström, Ivar: *Den bergtagna* (Fru Ragnhild, Ingeborg, Gerda: frkn. Karlsohn, Osborn, Lagergren; Riddar Tuve, Ulf: hrr O. Strandberg, Sjöberg; Bergadrottningen: fru Claussen; Bergakungen, Kark: hrr Ödmann, Strömberg).
2, 6, 11, Puccini: *Madame Butterfly.*
3, Mozart: *Don Juan* (Donna Anna, Donna Elvira, Zerlina: fruar Schjerven, Bartels, frk. Hesse; Don Juan, Leporello, Guvernören, Octavio, Mazetto: hrr Forsell, Stiebel, Svedelius, Malm, Mandahl).
5, Mozart: *Figaros bröllop* (Grefvinnan, Susanna, Cherubin, Marcellina, Barbarina: fru Schjerven, frk. Hesse, fru Jungstedt, frkn. Karlsohn, Lagergren; Grefve Almaviva, Figaro, don Bazil, doktor Bartholo: herrar Forsell, Stiebel, Malm, Söderman)
7, Boito: *Mefistofeles* (Margareta, Helena, Martha, Pantalis: frk. Larsén, fru Lizell, fruar Mandahl, Claussen; Faust, Mefistofeles, Wagner: hrr Ödmann, Wallgren: Ericson)
8, Gluck: *Orfevs*, (Orfevs, Eurydike: fru Jungstedt, frk. Hesse) — Foroni: *Advokaten Pathelin*, (Guillemette, Angelique, Bobinette: fru Oscár, frkn. Holm, Lagergren; Pathelin, Josseaume, Aignelet, Jacqinard, Carlot: hrr Oscár, Stiebel, Malm, Grafström, O. Strandberg.)
9, Tsahaikowsky: *Eugen Onegin.*
10, Hallén: *Valdemarsskatten.*
12, 14, 16 Humperdinck, E.: *Hans och Greta.* Sagospel; 2 akter af Adelheid de Wette (Gertrud, Hans, Greta: frk. Edström, fru Claussen, frk. Hesse; Sandman, Daggman: frkn. Lagergren, Larsén Peter, Pepparkakshäxan; hrr Strömberg, Stiebel; *Dockféen.* Balett-Pantomim, 1 akt., musik af Josef Bayer.
13, Thomas: *Mignon* (Mignon, Philine: fruar Oscár, Bartels; Wilhelm Meister, Lothario, Laertes, Jarno: hrr Malm, Wallgren, Ericson, Grafström).
15, Adam: *Postiljonen från Longjumeau* (Madelaine, Rose: fru Oscár, frk. Lagergren; Markis de Corcy, Chepellou, Biju, Bourdon: hrr Grafström, Stockman, Stiebel, Sjöberg). — *Dockféen.*

Oscarsteatern.

Jan. 1—16. Leo Fall: *Dollarprinsessan.*

K. F. U. K.-salen.

Jan. 4, Aulinska kvartettens 3:dje kammarmusikkonsert. Medverkande: Kompositören prof. Paul Juon. 1 Schubert: Stråkkvartett, Op. 29, A-moll; 2 Paul Juon: Rhapsodie, Op. 37 (efter Selma Lagerlöfs »Gösta Berling») för violin, altviolin, violoncell och piano; 3. Beethoven: Serenade, D-dur Op. 8 för violin, altviolin och violoncell.

Oscarskyrkan.

Jan. 10, Konsert af organ. Patrik Vretblad. Biträdande: fru Vretblad (violin), fru Afzelius-Bohlin.

Musikal. akademien.

Jan. 9, 14, Konserter af Franz Naval. Bitr. ackompanjatör: Alex. Stoffregen.

Vetenskapsakademien.

Jan. 12, 3:dje konserten af Musikaliska artisternas ring. Medverkande; fru Anna Aulin, frk. Märtha Ohlson; hrr Tor Aulin, Rud. Claëson.
16, Konsert af violoncell. Bror Pettersson-Persfelt- Biträdande: hr N. Broman.

Hallströms förr så populära sagoopera »Den bergtagna» har på kgl. teatern invigt nya året, men endast gifvits två gånger hittills. Rollbesättningen är, sedan senaste fullständiga uppförandet, då operan den 22 april 1896 upplefde sin 75:e föreställning, alldeles ny, utom hr Ödmann som förut mest uppburit Bergakungens roll, hvilken vid allra första uppförandet 1874 kreerades af Oscar Arnoldson. Efter ett nästföljande uppförande af operan — det senaste inträffade samtidigt med Aulin-kvartettens soaré — kunna vi få tillfälle att omnämua utförandet vid denna repris. »Hans och Greta», om hvars musik vi förut i detta nummer yttrat oss, och hvars rollbesättning ofvan anförts, gafs här först i maj 1895 med följande besättning: Hans och Greta: frkn Lindegren och Sparrman, Gertrud och häxan: frk G. Pettersson och fru W. Strandberg; Sandman och Daggman: frkn Karlsohn, Frödin (fru Lizell); Peter: hr Lundquist. Då pjesen sedan uppfördes i okt. s. å. återgafs Gertrud af fru Almati-Rundberg och fröken Thulin (Hellström-Oscar) debuterade som Sandman. Vid reprisen 1901 hade Hans öfvertagits af fru Jungstedt, Greta af fru Hellström, häxan af frk Edström, Sandman och Daggman af frkn Karlsohn och Fernquist (fru Bartels).

Om nuvarande utförandet kan sägas att fröken Hesse var en i allo förträfflig Greta, fru Claussen sjöng utmärkt men föreföll väl lång och gänglig som Hans; föräldraparet hade ock goda representanter, om än man hos Peter saknade Lundquists godmodighet och röstvälljud. Frkn Lagergren och Larsén presterade vacker sång i Sandmans och Daggmans partier. Pepparkakshäxan hade nu för första gången en manlig representant i hr Stiebel, som naturligtvis var lustig och grotesk i rollen, men på själfva sångpartiets bekostnad. Hvarför icke låta fröken Edström äfven nu ge densamma, då hon förut visat sig lyckad i den? Gertrud kunde ju ha öfvertagits af fru Mandahl. — I »Waldemarsskatten» har hr Oscar vid senaste föreställningen utfört Waldemars parti

Af konserterna må först nämnas Aulin-kvartettens d. 4 jan. med biträde af pianisten och kompositören Paul Juon, som visade sig i båda dessa egenskaper som mycket framstående konstnär. Konserten inleddes med Schuberts ungdomsfriska A-moll-kvartett, hvars härliga andante knappast står efter motsvarande sats i D moll-kvartetten. Härpå följde Juons »Rhapsodie» öfver »Gösta Berlings saga», pianokvartett, en intressant nyhet, som fick ett briljant utförande. Dess tre satser utgöras af Moderato, Allegretto, Sostenuto-Allegretto och delar af den märkliga sagans med dess ystra »Kavaljer»-lif, kärlekshistorier och mystik återfann man här i toner, djärfva, klangsköna, harmoniskt invecklade med stundom tvära afbrott, som i sagans kapitel. Kompositören blef särdeles varmt hyllad efter utförande af hans verk. Soarén afslutades med Beethovens sällan spelade »Serenad-trio för violin och violoncell, hvari hr Molander skötte altviolen. Den humoristiska trions många små fängslande satser spelades ypperligt af exekutörerna, och man kan säga att Aulinkvartetten denna afton öfverträffade sig själf. Beethoven-trion är af honom själf arrangerad som »Notturno» (op. 42) för piano och altviol.

Herr Naval, den omtyckte operatenoren helsades på sin första konsert med lifligt bifall af den talrika publiken. Hans vackra stämma och konstnärliga sång återfann man äfven nu, å första konserten något enformigt framträdande i mezzavoze. Den andra konserten var mindre besökt. I en ung

---

* Se under:s föreg. korespondenser.
* Se undert:s föreg. korrespondenser.

herr Stoffregen hade han en god ackompanjatör. För programmen, likasom för andra härofvan anförda konserter få vi, af brist på uttrymme nu, redogöra i följande nummer.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kungliga teatern. Fröken Davida Hesse lär under närmaste spelår lämna teatern för att i utlandet idka sång- och musikstudier. Äfven hr John Forsell kommer att, åtminstone delvis, öfvergifva vår opera. Han har nämligen tagit fast engagement i Amerika på tre år med sin verksamhet hufvudsakligen i Chicago under 7 månader. Den öfriga tiden af året tänker han tillbringa i hemlandet.

Oscarsteatern. »Dollarprinsessan», som d. 19 d:s gått 75 gånger öfver denna scen, kommer sedan att där efterträdas af Zumpes bekanta operett »Farinelli».

Eugen Ysaye, som efter Joachim fått ärfva namnet »violinkonungen», ger konserter här å Musikaliska akademien d. 29 och 30 januari, äfven nu, såsom vid senaste konserterande här i april förra året, biträdd af sin bror, pianisten Theo Ysaye.

Hjalmar Arlberg, barytonsångaren, son af Fritz Arlberg och Maria Neruda, ger konsert här i Musikaliska akademien d. 8 febr. Hr Arlberg, bosatt i Berlin, har där godt anseende som smakfull sångare och som sånglärare.

Stor militärkonsert gafs här i Hedvig Eleonora kyrka sönd. d. 17 d:s af samtliga militärmusikkårer i Stockholm under anförande af direktörerna O. P. Trobäck och C. E. W. Monthan.

Konsertföreningens nästa abonnemangskonsert äger rum här d. 25 jan. Programmet upptager Frans Schuberts C dur-symfoni, n:o 7, samt en ny, här första gången spelad Pianokonsert af E. von Dohnanyi, som sjelf utför pianopartiet.

Populärkonsert-förbundet är namnet på en ny konsertförening, som skall fortsätta hr Axel Hanssons, sedan ett par år här gifna konserter. Första konserten gafs d. 10 jan. med solosång af fru Signe Stanzén-Lindeberg och hr Jackson-Norris samt manskvartett-sång. Hr Adrian Dahl utförde pianoackompanjemanget.

Matinè gafs sönd. d. 10 jan. i Berns' salong till förmån för de genom jordbäfningen i Italien nödlidande. Medverkande voro, jemte lokalens förstärkta orkester under dir. Hennebergs anförande, Mally Högberg, Helfrid Lambert och signora Navaretti, löjtn. E. Elfgren, signor Spedicati och Luttemanska sångkvartetten samt hr Daniel Fallström.

Mazérska kvartettsällskapet firade den 15 jan. sin 60 års-dag. Programmet för aftonen upptog stråkkvartetter af Haydn, Mozart och Beethoven. Sällskapets ordförande, kapten Ernst Schlesinger, uppläste en längre redogörelse för verksamheten sedan sällskapet firade sin 50-års-fest. Till hedersledamöter kallades förste hofkapellmästare Conrad Nordquist, professor Frid. Book och kapellmästare Tor Aulin. Medverkande vid festen voro, utom sällskapets egna medlemmar, hofkapellmästare Nordqvist, professor Book och Aulinska kvartetten.

I supéen deltogo närmare ett hundratal medlemmar, bland hvilka märktes hr Salomon Smith från Ystad, hvilken vid nachspielet föredrog en del sånger, och målaren Mathiesen. Särskildt inbjuden var bl. a. den i Linköping bosatte öfversten Magnus Blomstedt, en af sällskapets äldsta ledamöter.

Sällskapets medalj öfverlämnades under aftonen till hr Pontus Palmén med anledning af hans donationer af musikalier till sällskapet.

Fru Valborg Svärdström-Werbeck har jämte sin man åter besökt Sverige och i början af året hufvudstaden för att där hälsa på sin förra lärarinna fröken Signe Hebbe. Hon har på senare tid konserterat i Österrike och Ungern och skall i maj gästa Buda-Pest med uppträdande som Jolantha på ungerska språket.

Sigrid Arnoldson har erhållit en ny utmärkelse, i det konungen af Würtemberg tilldelat henne guldmedaljen för vetenskap och konst i Friedrichsordens band.

Göteborg. Under förra månaden har sedan vår sista redogörelse för musiklifvet i rikets andra stad, hvilket efter Orkestföreningens och konserthusets tillkomst antagit stora dimensioner, följande därifrån kunnat antecknas. Vid ett fullständigare refererande af musiktilldragelserna här kan — helst vid tillfälle af programförändringar — en och annan uppgift bli mindre korrekt. Från senaste redogörelsen få vi därför beriktiga följande. Vid symfonikonserten d. 11nov. dirigerade endast har Morales och sista numret utgjordes af Brahms' Symfoni N:o 2, icke af en Bruckner-symfoni. Programmet vid fru Carrenos konsert i Konserthuset blef följande; Beethoven: Essdur-konsert, Chopin: Prelude op. 28 n:o 15, 3 Polonaiser, Essdur, Fissmoll, Assdur, samt Tschaikowskys Bmoll-konsert. Den konsert som egde rum vid midten af november gafs af flertalet i staden bosatta musiker tillhörande den s. k. "Musikklubben", om hvilken mera här nedan. Förutom Fritz Kreislers konsert d. 14 dec. med Orkesterföreningen gaf den eminente violinmästaren en intressant konsert med mindre kända klassiska kompositioner.

Innan vi vidare påpeka december-konserterna, må angående teatrarne härstädes nämnas, att Folkteatern under året sista månad af pjäser med musik bjudit på "Värmländingarne" och "Stabstrumpetarn". På Store teatern började Ranfts operettsällskap rycka in Annandag jul och har gifvit »Trollslottet» som matiné och »Tjufskyttarne» samt äfven en »Revy» till nyåret.

Orkesterföreningen har föröfrigt skött konsertväsendet, flitigt och underhållande, med »populära» söndags-konserter och »symfonikonserter». Af de förstnämda ha vi nu att anteckna följande med deras program. Konserten d. 6 dec. gaf under dir. Morales' ledning med sångerskan frk. Karin Lindholm som solist. Programmet upptog: 1 Rossini: uvertyr till »Den tjufaktiga skatan», 2 aria ur Rossinis: »Semiramis», 3 Wagner: 1:a aktens final ur »Lohengrin»; 4 Beethoven: Symfoni n:o 2, D dur. Hr. Stenhammar har föröfrigt dirigerat populär- och symfonikonserterna. Vid populära konserten d. 13 dec. medverkade som solist orkesterns konsertmästare hr. Ruthström. Programmet upptog: af Beethoven: uvertyr till »Egmont», Andante cantabile ur stråkkvartetten Ad. op. 18 n:o 5, 3 menuetter; vidare uvertyr till »Hälften hvar» af Auber, Ballade och Polonaise för violin och orkester af Vieuxtemps samt Bacchanal ur »Simson och Delila» af Saint-Saëns. Pop. kons. den 20 dec. bjöd på: 1 Gluck: uvertyr till »Alceste»; 2 Mozart: konsert för klarinett (hr. Th. Hofmeester) och orkester, A dur; 3 Adam: uvertyr till »Konung för en dag»; 4 Berlioz; 3 stycken ur »Fausts fördömelse»; d. 26 dec., program: 1 Lully: Balett-suite (bearb. af Fel. Mottl); 2 Mozart; Recitativ och aria ur »Figaros bröllop» (frök. Karin Lindholm); 3 Donizetti: uvertyr till »Regementets dotter»; 4 Macagni: Intermezzo ur »Cavalleria rusticana»; 5 Sinigaglia: Två piemontesiska danser.

Af symfonikonserterna ha vi att först nämna den af 9 dec. med sångerskan fru Anna Aulin från Stockholm som solist. Programmet innehöll följande nummer: 1 Cherubini: uvertyr till »Lodoiska» 2 Mendelssohn: konsertaria op. 94; 3 Bruckner: Symfoni D moll, n:o 3. Följande symfonikonsert. d. 16 dec. hade följande program med endast kompositioner af Beethoven: 1 uvertyr »Die Namensfeier»; Romans F dur för violin (hr. C. Bredberg) och ork.; 3 Scen och aria: »Ah perfido!» (fru Morales); 4 Symfoni n:o4 B dur. Vid årets sista symfonikonsert, d. 30 dec. utfördes: 1 Mozart: Symfoni, D dur, n:o 35;

R. Wagner: 2. Inledning till »Tristan och Isolde»; 3 Bacchanal ur »Tannhäuser»; 4 Tanhäusers pilgrimfärd; 5 uvertyr till »Den flygande Holländaren».

Orkesterföreningens första populära konsert detta år gafs nyårsdagen med följande program och sångerskan fröken Signe Boberg som sångsolist: 1 Randel: uvertyr till »Värmländingarne»; 2 J. H. Roman: Introduktion, för stråkorkester; 3 Fr. Berwald: »Ernste und heitere Grillen»; 4 Wagner: Elisabeths hälsningssång ur »Tannhäuser» Träume: 5 Weber: uvertyr till »Oberon». Vid söndagskonserten d. 3 jan. utfördes: 1 Mozart: uvertyr till »Enleveringen»; 2 Händel: konsert för oboe (hr. Trullemans) och ork.; 3 Glinka: uvertyr till »Ruslan och Ludmilla»; 4 Tschaikowsky: Suite ur baletten »Nötknäckaren».

Till slut må nämnas om stadens »Musikklubb». Den är en förening af bortåt 100 musiker med hr. W. Stenhammar som ordförande, hr. B. Lundén vice ordförande och hr Morales som sekreterare. Årsafgiften är 12 kr. Klubben har en hyrd lokal, bestående af tambur, bibliotek och skrifrum, där förutom en större boksamling in- och utlänska tidskrifter och tidningar finnas att tillgå, samt derjämte en stor samlingssal med flygel. Denna förening, som särskildt åt ogifta musiker kan bereda hemtrefnad, är i vårt land enastående.

Från våra grannland.

Kristiania. Dec. 4—jan 7. Nationalteatern har ej så ofta tillfälle att bjuda på operor. Då detta inträffar sker det vanligen med tillhjälp af gäster. Så har »Carmen» under december gifvit den 2 och 6 dec. med fru Oselio-Björnson i titelrollen, hvari sedan fru Mathilda Jungstedt uppträdt från 10 till 17 dec. och blef mycket firad. Den 1 januari i år började frk. Borghild Bryhn uppträda som Carmen. För öfrigt står »Den glada änkan» fortfarande på spellistan såsom kassapjes. Från 20 dec. har teatern gifvit en nyhet: »Prinsessan Rosenröd och de sju vildänderna», sagospel i 4 afdelningar af Fredrikke Bergh med musik af Olga Bjelke-Andersen. Centralteatern har denna tid uppfört »Muhameds paradis» af Planquette, »Mikadoen» och »Revisorn» samt från 7 dec. »Tosca» med fru Cally Monrad i titelrollen. Fahlströms teater, som äfven har pjäser med musik att bjuda, har gifvit »En Valsdröm», »Jackson et K:is döttrar» (»Flickorna Jackson») och »Boccaccio» med fru Bokken-Lasson i titelrollen.

Af annan musik har sådan förekommit på Nationalteatern i två matinéer, den ena den 22 dec. i samband med aftäckningen af Welhaven-statyen, då fru Monrad, Kapellm. Halvorsen och Ole Olsen m. fl. medverkade, den andra gifven af »Skuespillerförbundet», då programmet upptog sång- och instrumentalmusik, deklamation och dans. Den 8 dec. gafs af fru Oselio Björnson en »folkkonsert» med hr Eyvind Alnæs som ackompanjatör. Dagen därpå gaf hr E. Cajanus en sång och pianoafton, hvarvid hr Backer Lunde ackompanjerade.

Köpenhamn. Dec. 5—jan. 5. Kungl. teatern har af pjeser med musik under denna tid uppfördt »Bajadser», »Mästersångarne», »Mignon», »Maskerade», »Orfeus och Eurydike», »Trubaduren» och de ständigt återkommande »Elverhöj» och »Der var en gang...» samt balletterna »Napoli», »Coppelia» och »Fjernt fra Danmark». Af andra teatrar har Fredriksbergs Teater haft att bjuda operetterna »Toto-Tata» och »Miss Hook af Holland», Nørrebro-Teatern »Madame Angots dotter».

Den 5 dec. gafs en afskedskonsert af Fritz Kreisler. I början af dec. har konserterats af pianisterna Viggo Brödersen och Brandt-Rantzau. Den 8 gafs sångafton af hr Magnus Lemche. Vid 7:de Palä-konserten medverkade sångerskan fru Dagny Grunert och professor Asger Hamerik. Programmet upptog: Haydn: »La reine de France», symfoni B-dur; Asger Hamerich: Requiem för solo kör och orkester. Den 21 dec. gaf prof. Anton Hartvigsen sin 2:a Beethoven afton, den 29 den utmärkta holländska sångerskan Tilly Koenen sångafton. Den 3 jan. konserterade här Franz Navål.

Helsingfors. Dec. 5—jan. 8. Af teatrarne här, hvilka mera sällan gifva pjeser med musik, har under förra årets slut Finska T. med »Tukkijoella» bjudit på en sådan och annandag jul återupptogs på Svenska T. Strindbergs »Svanehvit» med musik af Sibelius. Musiknöjena i den finska hufvudstaden utgöres mest af konserter. De »populära» af Filharmoniska orkestern i Societetshuset under ledning af R. Kajanus m. fl. ega rum 2 á 3 gånger i veckan, vanligen med biträde af framstående solister, äfven berömda utländska konstnärer som gästa Helsingfors. Filharmoniska sällskapet ger därjämte sina symfonikonserter (hr Kajanus dirigent) och «folkkonserter».

Den 5 dec. gafs här i studenthuset en »populär-visafton» af fru Hilda Castegren. Dagen därpå konserterade sångkören Ylioppilaskunnan Laulajat — bekant genom konserter i Stockholm. Den 7 dec. gaf Filharm. sällskapet sin 5:te symfonikonsert för säsongen med den utmärkta violoncellvirtuosen Pablo Casals som solist. Programmet upptog: 1. Haydn: Symfoni n:o 11, G-dur; 2. Rameau: Konsert; 3. Liszt: Inledning till oratoriet »Den heliga Elisabeth»; 4. Saint-Saëns: Konsert för violoncell, A-moll; 5. Debussy: Petite suite. Den 9 dec. gafs konsert af tenorsångaren Väino Solas, som sjöng arior ur »Aida», »Eugen Onegin», Lohengrins gralberättelse etc. och af kritiken berömdes som en begåfvad och smakfull sångare, som dock behöfver vidare utveckling. Den 12 dec. konserterade Allmänna sångföreningen i universitetssalen. Helsingfors' Musikinstitut gaf den 11 dec. sin 5:te »musikafton», hvarvid utfördes Stråkkvartett, G-dur af Haydn, A. Halléns sång »Junker Nils sjunger till lutan» (hr Ojanperä) samt Stråkkvartett, ciss-moll, af Sgambati. De påföljande dagarne gåfvos äfven musikaftnar med endast elever som exekutörer.

Från andra land.

Paris. Opéra Comique kommer att under närmaste tiden uppföra Umberto Giordanos nya opera »Festen vid Nilen».

Dresden. En Richard Strauss-vecka förestår här med premiären af hans nya opera »Electra» d. 25 jan., »Salome» d. 26, »Feuersnot» och Symfonia domestica d. 27. Strauss och Schuch dirigera omväxlande.

Wien. Josef Bayer, »Dockfeens» komponist, har skrifvit musik till ett nytt balettverk med titel »Das Bilderbuch»

Caruso, den berömde tenoren, för närvarande anställd vid Metropolitan-operan i New-York har anslagit sitt honorar för en afton, 10 000 mark, till den sicilianska nödhjälpsfonden för de nödlidande vid den stora jordbäfningen i hans hemland.

Dödsfall.

Gevaërt, François Auguste, ansedd musiklärd och komponist f. den 31 juli 1828 i Huysse vid Oudenard, afled i Brüssel vid slutet af dec. förra året efter en kort sjukdom. 1841 blef han lärjunge vid Konservatoriet i Gent, 15 år gammal organist där i Jesuitenkirche och vann 1847 prix de Rome. Efter att först ha erhållit pris för en kantat »Belgie». Han gjorde därefter vidsträckta resor i utlandet, till Paris, Spanien, Italien och Tyskland, hvarunder han flitigt komponerade. 1871 blef han efter Fétis direktör för konservatoriet i Brüssel. Hans opera »Quentin Durward» uppfördes här i Stockholm på Kgl. teatern 1865. (Fullständigare nekrolog skall i nästa nummer meddelas.)

OBS.! Vacker nyutkommen musik!

Mendelssohn-Album

för piano, innehållande:

Klavierstück, Scherzo, Gondellied med *Felix Mendelssohn-Bartholdys* porträtt. Pr. Kr. 1: 25.

I musikhandeln och på Svensk Musiktidnings Expedition.

Obs.! Värdefull musik!

För piano, två händer.

SCHERZO

af **Emil Sjögren**

tillegnadt fru *Valfrid B:xson Lind.*

Pris 1 kr.

SVENSK MUSIKTIDNINGS EXPEDITION, Kammakaregatan 6.

OBS.! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM.

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentets bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

Stockholms Musikinstitut,

Brahegatan 7 B, ö. g., 3 tr. upp. Allm. Tel. 11596.

Vårterminen börjar den 8 Jan. Anmälningstid: Torsdagen den 7 Jan. kl. $^1/_2$2—$^1/_2$4 samt $^1/_2$6—$^1/_2$7 e. m. Under terminen anmälnings- och mottagningstid: Måndagar och Torsdagar kl. $^1/_2$2—$^1/_2$4, samt $^1/_2$6—$^1/_2$7 e. m.

Prospekt tillhandahålles.

Sigrid Carlheim-Gyllenskiöld.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr. öfv. gården

Frans J. Huss.

J. G. Malmsjö

PIANINON

FLYGLAR

Göteborg.

Hedvig Svenson

återtager sina pianolektioner den 9:e Januari.

Sturegatan 56, 3 tr.

Allm. Tel. 204 40.

För organister och körledare!

- Kyrkliga högtidssånger -

samlade och i sättning för sopran, alt och bariton, utgivna av

Christian Nilsson

organist i St. Johannes församling, Malmö.

Pris: Kart. 60 öre.

Profex. franko mot insändning av beloppet i fri- eller sparmärken.

A. V. Carlsons Bokförlags A.-B.

Stockholm.

NYHET!

SKOLKÖREN.

Två- och trestämmiga sånger, samlade och arrangerade av **Axel Wahlgren, Sam. Ryberg,** lärare vid Malmö folkskolor, och **Christian Nilsson** organist i St. Johannes, Malmö

Pris: häft. 60 öre, kart. 75 öre.

Provex. franko mot insändande af beloppet i fri- el. sparmärken.

A. V. CARLSONS BOKFÖRLAGS A.-B.

STOCKHOLM.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 29:de årg., — för hvarje musikaliskt hem —

utgifves 1909 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor. I* ***landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

INNEHÅLL.

Engelbert Humperdink (med porträtt). — Signe Rappe (Porträtt som Elsa i »Lohengrin»). — Bror Pettersson-Persfelt (med porträtt). — Från Romas horizont II. Coréa-konserterna, Beethovens IX-de symfoni, af Anteros. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Dödsfall. — Annonser.

Tryckeriaktiebolaget Skandia, Stockholm 1909.